

Isabelle Robinet: *Taoista meditáció* (részlet)

Tartalom

Isabelle Robinet: <i>Taoista meditáció</i> (részlet).....	1
Bevezetés.....	2
<i>A taoista kánon</i> jellege.....	2
A legfelső tisztaság vázlatos története	2
A Mao-shan iskola forrásai.....	2
A szent könyv szerepe a legfelső tisztaságban	3
1. A <i>jing</i> föltárja a világ törvényeit.....	3
2. A <i>jing</i> a világ alapja.....	4
3. A <i>jing</i> annak a hatalomnak a jele, amely igazolja és felsorolja az isteni védelmet.....	5
Befejezés.....	7

Forrás:

Isabelle Robinet: *Taoist Meditation: The Mao-shan Tradition of Great Purity* (State University of New York Press, 1993), 1–29. oldal.

Fordította és kiegészítésekkel ellátta: dr. Drimál István

Szerkesztette: Horváth Gábor

Szerkesztői megjegyzés: az alkalmazott szedési irányelveket [lásd itt](#). A kínai szavakat és kifejezéseket *pinyin* átírással adtuk meg, és ahol egyértelműen be tudtuk azonosítani őket, feltüntettük a kínai megfelelőjüket is. Forrásuk:

Fabrizio Pregadio, szerk. [The Encyclopedia of Taoism](#) (Routledge, London and New York, 2008).

Hungarian translation © dr. Drimál István, 2014

További cikkek, tanulmányok:

<http://www.aranyelixir.hu/blog>

„A könyvek megjelenítik a túlvilágot, ezért szellemek lakoznak bennük.”

Yunji qiqian 雲笈七籤

Bevezetés

A taoista kánon jellege

A taoizmus vegyes jellegű. A *taoista kánon* (*Daozang* 道藏) több mint ezer műből áll, s először 1442-ben állították össze. A szövegek eme hatalmas gyűjteménye nem rendelkezik részletes leltárral, a legtöbb szövegnek nincs szerzője, sem datálása. Mindez arra is visszavezethető, hogy a taoizmus nem ismer a nyugati világban kialakult ortodoxiához hasonló jelenséget, így a szövegeket iskolák szerint határozzák meg. A *Daozang* kevert jellegének másik oka az, hogy a taoizmus marginális jelenség a kínai civilizáción belül. Ami nem esett a hivatalos tanítások vagy a buddhizmus kategóriájába, azt taoistának címkézték. Az egyetlen közös fogalom, mely rendezőelvként szolgált, a halhatatlanság, azaz a transzcendencia keresése.

Ugyanakkor bizonyos művek tematikája olyannyira koherens, hogy egymással rendszert alkotnak, így a *Daozang*on belül jelentés-szigeteket fedezhetünk fel. A Mao-shan 茅山 (vagy *Shangqing jing* 上清經, azaz *Legfelső tisztaság könyve*) iskola szövegei is ilyen egységes nyelvezetről, közös célról, panteonról tesznek tanúbizonyságot. Az iskola nevét a *Nanjing*től 南京 délre fekvő hegyről kapta, összes műve a Kr. u. IV. század elejéről származik, és egyetlen személynek tulajdonítják őket. Az iskola tagjai a dél-kínai értelmiségiek közül kerültek ki.

A legfelső tisztaság vázlatos története

A Mao-shan saját elbeszélése szerint 367–370 között Yang Xinek 楊羲 megjelent a harminc évvel korábban már elhalálozott Wei Huacun 魏華存 asszony, aki a halhatatlanok közé emelkedett, s feltárta előtte a legfelső tisztaság legtöbb szövegét. Ugyanakkor az iskola azt is állítja magáról, hogy a Mao-fivérek az I. században visszavonultak a később róluk elnevezett hegyre, s tőlük ered a hagyomány. Ebből arra következtethetünk, hogy a módszer a Han-korszakban (Kr. e. II. – Kr. u. II. sz.) keletkezett, s szóbeli tanítás útján adták át.

Az V. században gyűjtötték össze együtt a Mao-shan, a *lingbao* 靈寶 (talizmán) mozgalom, valamint Ge Hong 葛洪 alkémiai írásait, és e három irányzat (*dong*, rejtély) alkotta a *Daozang* későbbi fölosztásának alapját. A legfelső tisztaság iratai képezték a taoista kánon első és legmagasabb rangú részét. A XIII. században a *lingbao* iskola magába olvasztotta a Mao-shant.

A Mao-shan iskola forrásai

Dél-Kínában volt óshonos az ördögűző-varázslók (*wu* 巫) gyakorlata, ez élt tovább a Mao-shan kiindulópontját jelentő médiumisztikus vallási gyakorlatban. 317-ben a Nyugati Jin-uralkodóház Luoyang 洛陽 városa elesett, ezért az északi nemesek családjai délre menekültek a császári udvarral együtt, s magukkal vitték a *hanok* vallásos tanát, a mennyei mesterek tanítását (*tianshi* 天師). Ge Hong 317 előtt fejezte be a *Baopuzi* 抱朴子, vagyis a mennyei mesterek tanításainak megérkezése és a legfelső tisztaság kialakulása előtt, így a mű a déli ezoterikus hitrendszerek összefoglalását adja. Mivel a legfelső tisztaság tagjainak voltak kapcsolataik a mennyei mesterekkel, ezért az északi és a déli irányok szintézisét hozták létre. Így jött létre a három mennyről szóló tanítás, ahol a legfelső tisztaság (*shangqing* 上清) a legfölsőbb, amelyet a *Baopuzi* által említett hatalmas tisztaság (*taiqing* 太清) követ. A Mao-shan jellemzője a gyakorlatok szintjén, hogy a mennyei mesterek szexuális gyakorlatait benső szinten hajtotta végre, vagyis egy

női istenséggel történő szellemi egyesülést, illetve a hímnemű és nőnemű elvek benső egyesítését tűzte ki célul. A legfelső tisztaság szövegeiben buddhista hatások is kimutathatók.

A szent könyv szerepe a legfelső tisztaságban

1. A *jing* föltárja a világ törvényeit

A *jing* 經 elsődleges jelentése 'láncfonal a szövetben', másodlagos jelentése 'kánon, iratok'. Mind a konfuciánus, mind a taoista és buddhista szentiratokat ezzel a szóval jelölik. A *jing*gel azonos hangzású szó azt jelenti, hogy út, ezért fölvette a *dao* 道, azaz az Út jelentését is. A szentirat olyan út, amely vezérel, föltár, megmutatja, merre kell haladni.

Ahhoz, hogy megértsük, milyen jelentőséget tulajdonítottak a taoisták szentirataiknak, meg kell értenünk az írásról és az írott szövegekről alkotott kínai elgondolást. Kínában az írás szoros összefüggésben állt a divinációval. Az írott szövegre alkalmazott régi szó a *te*, amely eredetileg a jósláshoz használt pálcák kötegét jelentette. A *wen* 文 szó, amely írást és irodalmat jelent, etimológiailag a jósláshoz használt teknőc páncélokra látható repedéseket jelentette.

A kínai irodalom kezdeteinél divinációk, illetve azok értelmezéseinek gyűjteményeivel találkozunk. A Han-uralkodóház idején az írásos szövegek kezelői asztrológusok voltak, mert az írás lényegi szerepe az égi jelek megfejtésének és értelmezésének tudománya volt. A tudás az értelmezésen alapult, és egy hermeneutikához értő elit tevékenységétől függött.

Fu Xi 伏羲, aki létrehozta a *Yijing* 易經 hexagramjait, megfigyelte az égi mintázatokat (*wen*), valamint a földi alakzatokat. Az alakzat szó a kínai *li*, amely jáde eret, illetve normatív elvet jelent, azaz a világnak alapul szolgáló szerkezetet. Az égi mintázat a csillagképeket jelenti, a földi alakzat a hegyeket és a folyókat. Az égen látható finom anyagi mintázatok megszilárdult és sűrű megnyilvánulásai a hegyek és a folyók a földön. Az asztrológia tehát megfelel a geomanciának.

A jóslásra használt hexagramok az írás előfutárai. A kínai mítosz szerint Cangjie 倉頡 úgy találta föl az írást, hogy madarak, vagyis az égi hírnökök nyomait vizsgálta a földön. Egy másik történet szerint a démonok sírnak éjjel, mikor az ember ír, mivel az írás, a megnevezés hatalmat ad az embernek a szellemlények fölött, hiszen olyan megfejtő művészetről van szó, amely Ég és Föld összekapcsolódásának gyümölcse.

A kínai hagyományban a *He tu* (Folyó ábra 河圖) és a *Luo shu* (a Luo-[folyó] ábrája 洛書) a szent írás prototípusa. A *He tu* Fu Xinek jelent meg egy folyóból kiemelkedő sárkány pikkelyein, a *Luo shu* Nagy Yunek jelent meg egy teknőc páncélján. A *He tu* a nyolc trigram eredete, a *Luo shu* az öt hatóerő és az egyetemes vonzás törvényének forrása. A két ábrában tömörített információ kiegészíti egymást: a *He tu* kódolja az égi mintázatokra (*wen*) vonatkozó tudást, a *Luo shu* pedig a földi alakzatokra (*li*) vonatkozó ismereteket. Fu Xi a *He tu* alapján jóslt, Nagy Yu pedig *Luo shu* alapján rendezte el a földet. E két ábra olyan isteni eredetű könyv, amely szimbólumokon keresztül írja le az egészében vett világot – ahogy a szimbólumokat, úgy a világot is meg kell fejteni. A világ rejtélyének kulcsát szimbólumokba rejtik, amelyeket értelmes és kezelhető rendszerbe rendeznek.

A Kr. u. I. században keletkezett *Taiping jing* 太平經, az egyik legrégebbi taoista szöveg megfogalmazza a kínai hagyomány vezérmotívumát: „Ég és Föld változatlan törvényt követ. Minden létező egy embléma vagy jel (*xiang* 象). A lélekzetek kategóriák szerint válaszolnak egymásnak, és egyik sem fullad ki. Ezt nevezzük mennyei írásnak, avagy égi könyvnek.” A „kategóriák szerint egymásnak felelő lélekzetek” kifejezésből arra következtethetünk, hogy a *He tu*hoz és a *Luo shu*hoz hasonló ábrák és táblázatok a „tízezer létezőt” az ábra megfelelő jelei szerint osztályozták, és ezáltal rendezték a világ egészét értelmes és áttekinthető rendszerbe.

Később ezekhez az ábrákhoz magyarázatokat írtak, és ebből jöttek létre a szent könyvek. A kategóriák szerinti elrendezés a kínai hermeneutika alapja. Az elrendezés alapja asztrológiai, amint azt a „mennyei könyv” és az „égi írás” kifejezésből látjuk. Az asztrológia dolgozta ki a létezők egyes kategóriái közötti azon hasonlóságok és vonzalmak rendszerét, amely elrendezi a világegyetemet, és ugyanakkor koherens rendszerbe szervezi ezeket a viszonyokat. A világ egy olyan nyelv, amelyet meg kell hallanunk. A *jing*, azaz az égi könyv ennek a nyelvnek a kifejezése.

Nagy számú taoista *jing* tartalmaz olyan ábrákat, térképeket, amelyek egy szent hely „igazi formáját” tárják fel, s ezzel lehetővé teszik, hogy tanulmányozója eljusson erre a helyre. Az ábrákat paradicsomi geográfiák és az ember misztikus anatómiáját alkotó finomanyagi központok részletes leírásai magyarázzák. Ezek a rejtett topológiák segítik a gyakorlót, hogy eljusson a halhatatlansághoz. A *He tú*hoz és a *Luo shu*hoz hasonlóan a taoista szent könyvek is az energia keringésének törvényszerűségeit mutatják be, és föltárják azokat az utakat, amelyek a csillagok járásán keresztül vezetnek a transzcendenciához. Az ábrák és szent könyvek a dolgok és lények eredendő természetét közlik rejtjelesen az olvasóval.

2. A *jing* a világ alapja

Amikor Ziwei asszony megjelent Yang Xinek, hogy kinyilatkoztassa számára a legfelső tisztaság szent könyveit, Yang Xi első kérdése az volt, honnan erednek a *jingek*, vagyis kérdése a szellemlény tanításának természetére vonatkozott. A válasz így hangzott: „A szent könyvek kezdetben együtt voltak az Eredendő Lélekzettel (*yuanyi* 元氣), és az Eredendő Kezdettel egyidejűleg jöttek létre” (*Suling jing* 素靈經). Az első lélekzet megszilárdulása és összesűrűsödése révén vettek föl alakot. Önmaguktól születtek az ürességből, a világ létrejövése előtt fénysugarakként jelentek meg, mikor a *yin* 陰 és a *yang* 陽 szétvált és „az öt szín elkezdett szertelövellni”. A *jingek* már eleve jelen voltak: „A három eredet és a nyolc együttállás magasban szárnyaló égi könyvei, felhőpecsétek és villámláspecsétek.” (A nyolc együttállás a tér nyolc irányát, illetve az azok által térbelileg megjelenített elvet jelenti.) A szent könyveket a legfőbb istenség ismételtette egy gyöngyben, amely azt a középpontot szimbolizálja, ahonnan a térbeli kibontakozás megkezdődött.

A legfelső tisztaság könyvei a fent bemutatott bekezdésekkel kezdődnek, amelyekben igazolják a kozmosz létrejötte előtti meglétüket. Mivel megelőzik a világegyetem keletkezését, ezért túlélik a világ elpusztulását, visszatérnek az Ég előtti, amely a világ fölötti, transzcendens állapotot jelenti, hogy egy új korszak keletkezésekor újra megjelenjenek.

A szent könyvek fokozatonként szállnak alá az Égből a Földre, ahogy követik a megnevezhetetlen *dao* megnyilvánulásának szakaszait.

1. A szent könyvek ősi eredete: a fény és lélekzet szintje. Ez az alapelvek szintje.
2. „Az Égen magasan lebegő könyvek”: sárkánykönyvek, melyek hirtelen jelennek meg az Égen, három négyzetméternyi nagyságú jelekből állnak, amelyek nyolc ragyogó fénysugarat lövellnek ki magukból.
3. Isteni könyvek: „felhőpecsétek”. A sárkánykönyveket az istenek jádekarakterekkel vésik aranytáblákra, majd fátyolból és felhőből szőtt táskákba helyezve, égi palotákban vagy rejtett hegycsúcsokon őrzik őket jáde fiúk vagy lányok, illetve mérget köpő állatok. A 2. és a 3. szint a világ energetikai szintjéhez tartozik.
4. Az anyagi szinten megjelenő könyvek, amint az emberek leírják.

A *dao* alászállásával összhangban a tanítás is először spontán módon létezett, aztán szellemekké (*shenming* 神明) vált, majd anyagiasult: eleinte talizmánokként és ábrákként, végül szövegekként, amelyeket az ábrák magyarázatául írtak.

A Yang Xinek kinyilatkoztatott könyvek csak az Eredendő Lélekzetből kialakult szövegek durva anyagi aspektusai. A kézzelfogható *jingek* nyomok, lenyomatok, az isteni őskép visszfényei. De a nyom egyben visszavezet az eredetihez, aminek a lenyomata, és emiatt a tulajdonsága miatt képes vezérelni a szent könyv.

A szent könyvek a *daót* nyilatkoztatják ki, hiszen a világ alapjából keletkeztek, s ugyanezért az összes tanítás forrásából merítenek. A *dao* a szubsztancia, amelynek működése a szent könyv. A *jingeken* keresztül jön működésbe és fejt ki hatást az Ég, hogy világítsanak az égitestek, és a Föld, hogy létrejöjjenek az égtájak. „Ha nem létezne Könyv a földön, a kilenc birodalom alásüllyedne és az öt hegycsúcs összeomlana.”

„A vörös cinnabarittal írott bíbor könyvek” például a Holdon növő életfán nőnek, a holdfényhez hasonlóan fénylenek, és a halhatatlanság táplálékai. Ha egy madár megeshi az egyik Ég ligetének fáin növő könyveket, a szöveg megjelenik a testén. Ha megszerezzük az ilyen madár tollait, képesek leszünk repülni. Az életfa maga az írás, és az írás maga az életfa. Egy másik mítosz szerint a három eredendő *qi* megtestesült a három úrként, akik a *Daozang* három részét irányítják azáltal, hogy szentiratokat hoznak létre, s ezzel együtt a kozmosz törvényeit is magalapozzák. A könyvek megteremtése analóg az eredendő egység állapotából létrejövő megkülönböztetett állapotokkal, s ezen könyvek segítségével uralkodik a három úr a létrejött állapotok fölött.

A könyvek tehát az uralom, s így a politika alapelveit is szolgáltatják, mivel a világ létezéséről szóló tudást adják át. A könyv egyszerre a világ eredete, nyom és iránymutató, valami magasabbnak a jele, a világot irányító törvény alapvető és változatlan szerkezete, valamint benső rendje.

Ennek analógiájára alapozza meg a könyv az iskolát, és a tanítást. A szabályos megfogalmazás ezzel kapcsolatban az, hogy a mester megkapta a könyvet az istenektől vagy halhatatlanoktól, amit aztán továbbad tanítványainak. A könyv átadása apa és fiú viszonyához hasonló köteleket hoz létre mester és tanítványai között, utóbbiak pedig eskü tételével hozzák létre titkos társaságukat. A *jing* nem megfelelő áthagyományozása egyenértékű azzal, hogy valaki elvesztegeti életerejét: nem csak ő veszi el a halhatatlanságba vetett reményt, hanem ősei is.

3. A *jing* annak a hatalomnak a jele, amely igazolja és felsorolja az isteni védelmet

A *jing* természetét a *baóval* 寶 és a *fúval* 符 való rokonsága révén magyarázhatjuk alaposabban. A *bao* (szent ékkő) olyan családi ékszer volt, amelyet az Ég küldött, hogy jelezze beleegyezését és védelmét. Ezek az ékszerek olyan mágikus tárgyak voltak, amelyek a bölcs király éreynességére válaszként jelentek meg. Ezek a tárgyak a kedvező ómenek erejét birtokolták és megerősítették azt a mennyei felhatalmazást (*ming* 命), amelyet a király kapott. Valójában a *He tu* és a *Luo shu* számított ezeknek az égi „válaszoknak” az ősképéül.

A mágikus tárgyak, talizmánok eredete tehát olyan szimbolikus ábrázolás volt, amely az égi és földi erőket jelenítette meg sűrített formában. Ezen ábrák tömörségének föloldása során jöttek létre a *jingek*. Az első könyvtárak valószínűleg olyan kincsek (*bao*) voltak, amelyek leírásokkal és felvilágosításokkal szolgáltak arra nézvést, hogyan kell az állam életét biztosítani és megőrizni (*bao*). A *He tu* és a *Luo shu* tulajdonképpen a kormányzás eszköze, ezért őrizték őket az uralkodó családok hatalmuk biztosítékaiként.

Most vizsgáljuk meg a *jing* *fúval* való rokonságát. A *fu* (az uralkodóház/család talizmánja) szót használták a taoisták mágikus ereklyéire és ígéire. Eredetileg a szerződést, illetve azt a tanúbizonyosságot igazoló okmányt jelentette, amely a szerződő feleket egyesítette. Ez egy fa- vagy fémtábla volt, amelyet kettéosztottak az érdekelt felek között. Ha a két felet összeillesztették, megalapozták a bizalmat. A mítosz szerint eredetileg a megegyezések megkötéséhez elégséges volt a szívek közötti hit. A hanyatlás hatására a hitet meg kellett erősíteni a kimondott szóval, majd

esküvel, végül szerződéssel, amelyet a kettétört tárgy igazolt (a két felet nevezték *fínak*). Ezt a tanúbizonyoságot igazoló tárgyat nevezték később *ximnek* 信, azaz hitnek. A hit elfajulásának és az anyagi megjelenésig konkréttá válásának folyamata a *jingek* alászállásának folyamatával rokon.

A *baók* és a *fúk* olyan tárgyak, amelyek igazolják a hatalom és erő bőségét. Ezen a gondolati vonalon haladva válhatott a *bao* a kormányzás receptjévé, ami Kínában összekapcsolódott a világ egyetemes törvényeinek ismeretével. A *fu* a szerződés jele.

Vegyük szemügyre a taoista *jing* és a *bao* közötti hasonlóságokat! Mindkettőt valamelyik isten adományozza annak a gyakorlónak, aki buzgó és töretlen vallásos gyakorlása révén kiérdemelte a kinyilatkoztatást. Az Ég impulzust kap (*kan*) a gyakoroló tevékenységétől, és megmozdul (*kan*), vagyis válaszképp egy halhatatlant küld a gyakorlóhoz, aki vagy egy *jinget* vagy egy értékes tárgyat (*baót*, ez lehet talizmán, csodás növény, a halhatatlanság itala) adományoz neki. A *jing* tehát csakúgy, mint a *bao* az Égtől kapott válasz (*ying* 應) valamilyen tárgy, ez esetben szent könyv formájában.

A *jing* és a *fu* rokonságát abban pillanthatjuk meg, hogy a *fu* – mint szerződés vagy mint a szerződő feleket egyesítő kettétört és összeilleszthető tárgy – igazolja az Égnek küldött impulzusokat, érdemeket, amelyek előhívják a választ. A *jing* tehát olyan értékkel bír, mint egy szerződés, mert két felet kapcsolt össze, két formában létezett, s ebben az értelemben a két pólus (Ég és Föld, az örök és a múlandó) egységét jelentette.

A *jing* egy család tulajdona, ahogy azt a Mao-shan mozgalom kezdetén látjuk. Ennek nyoma később is megmaradt: a tanítás átadása a rokonság törvényeit követve történt. A mester, aki átadta az írásokat, a tanítvány apjává vált.

A *jinget* birtokló személy isteni segítségben részesült, jáde ifjak és szüzek védelmezték, segítették a szövegekben leírt gyakorlatok végzésében. Az ifjak és szüzek megfigyelték a *jing* tulajdonosának viselkedését, és jelentették a hibákat az Égnek. Bizonyos mértékű hiba után először az égi megfigyelők vonultak vissza, később a *jing* elveszítette erejét, sőt eltűnt vagy égi tűz emésztette fel.

A *jing* átvétele egyet jelentett a megszenteléssel, beavatással. A szent könyvet csak az kaphatta meg, aki eleve rendelkezett a halhatatlanná válás lehetőségével, aminek ismertetőjegyei voltak (nevét jegyezték az Égben, csontjai jádéból voltak). A szent könyv igazolja az isten és a beavatott közötti szerződéskötést, s túlvilági rangot, azaz halhatatlanságot ígér birtokosának. Testi halála után a mennyei erők előtt egyesíti a *fu* két részét.

A beavatás egyik összetevője az volt, hogy az átadott szent könyv tartalmazta az istenek nevét, az „ékkőnevet” (*baoming* 寶名). A *ming* szónak három jelentése van: megnevez, elrendel, életet ad. Aki megnevez, annak hatalma van a megnevezett fölött. Az istenek föltárják nevüket, vagyis a beavatott hatalma alá rendelik magukat. Az istenek neveinek ismerete olyan, mintha jelszóval rendelkezniék. Ezen neveken meditálni biztosítja az isteni védelmet.

Volt egy másik, a *jing*hez hasonló jogi jelentőséggel bíró szövegtípus, amelyet *lúnak* neveztek. A Han-kori konfucianizmusban a *lu* 錄 olyan mágikus írás volt, amely megerősítette a császár felhatalmazását. Egyes taoista szövegtípusokat ennek nyomán *lúnak* neveztek el, s ezek azoknak az istenneveknek a listái voltak, amely istenek fölött a szöveg birtokosa hatalommal bír, továbbá biztosították a beavatott helyét a mennyei hierarchiában. Ahogy a konfuciánus hagyományban a „*lu* átvétele” azt jelentette, hogy a császár megkapja az Égtől a felhatalmazást, úgy a taoistáknál ez a kifejezés a beavatást jelentette. A mágikus írás, a *lu* egyet jelentett a trónra lépést, a ranggal rendelkezést igazoló okmánnyal.

A *jing* két oldalt köt össze, ezért kettős természetű, amit a szent szövegek áthagyományozása is tükröz. A könyveket gyakran két színnel vagy tüköriírással írták, illetve két szöveget készítettek, az egyiket tulajdonosa megette, a másikat védelem gyanánt magával hordta. A mester és a tanítvány

elvé a kettősséget jelképezi, és amikor a mester átadja a szent könyvet tanítványának, megajándékozzák egymást: aranyhalat és jádesárcányt, vagy arany- és jádegyűrűt adnak egymásnak, mivel az arany a *yang*ot, a jáde pedig a *yin*t, illetve az Eget és a Földet jelképezi.

A kettősség másik aspektusa az, hogy a szent könyv csak az Égben maradt eredetijének másolata. Az istenek visszhangozzák az Égben a gyakorlók énekét, mikor recitálják a szent könyvet. A szöveg két síkon történő fölhangzása összhangba hozza a gyakorlót és az Eget.

A *baó*nak (kincs) volt olyan kettősséget hordozó értelme, hogy a földi fele a sámán nő volt, aki szent nászra lépett égi párjával. A szent könyv tartalmazta receptek és mágikus előírások arra szolgáltak, hogy a gyakorló egyesítse magában a *yin* és a *yang* összetevőt (*hun* 魂 és *po* 魄 lélek, lélekzet és esszencia, Nap és Hold). Az előírások segítségével el tudták érni, hogy az istenek belépjenek a gyakorló testébe, és felemeljék őt az Égbe. A *jing* receptjei segítségével a gyakorló fölismeri a külvilág és belső világa közötti megfeleléseket, miáltal egyesíti belső szerveit és azok szellemeit a kozmikus erővel és az Égben lakó istennel.

Befejezés

A *jing* az Eredendő Lélekzetből jött létre, vagyis tartalmazza magában az eredendő egységet – ez alapozza meg a szent könyv szentségét, s ennek erejével teremti meg újra az egységet. A *fu* eredetileg egy volt, kettétörése jelképezi Ég és Föld kettéválását, a világ létrehozását, újraegyesítése a visszatérést az egységbe. Amikor a szent könyvet vagy a *fü*t birtokosa lenyeli, a középponttá, az Ég és Föld közötti közvetítővé válik.

A *jing* tehát átveszi azoknak a profetikus jellegű égi írásoknak a szerepét, amelyek kihirdették az égi királyság ráruházását a királyra. A taoizmusban azok kapták meg a szent könyveket, akik a *daón* jártak, illetve azok, akikről megjósolták, hogy rá fognak lépni az Útra. A taoista így megkapta az eredetileg csak a császárnak kijáró „Ég fia” címet, és azt a szerepet, hogy tudása révén összhangba hozza a világegyetem alkotórészeit. A *jing* birtokosa azért rendelkezik ezzel az erővel és hatalommal, mert a szent könyv/szimbólum egyik felét birtokolja, melyen keresztül megidézheti transzcendens párját, s a kettőt egyesítve egyesíti a meghasonlottságokat. „A könyvek megjelenítik a túlvilágot, ezért szellemek lakoznak bennük.”